

Hicret

– HayrettinYazcı · 24 Eylül 2009

Dönsem de bir yetime
Aldanma hicretime

Üşüdüysen kalbime sokul
Ağlara takılırken İstanbul

Kimsenin vurulmadığı yerden vurulmuşum
Bu yüzden yeddi ceddime tövbe duruşum

Canı çıkıyor bir ah'ın
Son ışıkları sönerken sabahın
Güneşin yalnız doğudan doğduğu gerçek
Ay çıplaklığıyla dolunay
Kim demiş kolay
Ölüm adıyla var

Biz taşa tutulurduk
Kırbaç yerdik
Zindanlar sonradan keşfedildi
Balıkçılar topluyorken son ağları
İğdiş edilirdi harem ağaları
Tellallar vardı ozamanlar
Natırlar,tellaklar
Denizler çok daha engindi
Aklımız yerindeydi

Her köşede bir hergele
Kurşun sıkıyoruz gölgelere

Kopuyor her hanede velvele
Sanki ibret için gelmişiz aleme

İnciniyoruz en ince yerimizden
Yaş akarken gözlerimizden
Bakamıyoruz kendi yüzümüze bile

Karanlığımıza çekiliyoruz kfile kfile

Ne yana olur son hicretimiz

Şimdi anneden yetimiz